

Een draad doorknippen is niet heel spannend. Tenzij er stroom op staat.

Met zijn buik door het natte gras schuift Tom de laatste halve meter naar het hek. Zijn hart bonkt in zijn borstkas en hij gunt zichzelf een paar seconden om te herstellen van de laatste tweehonderd meter tijgersluipgang over het open terrein. Hij veegt voor de zoveelste keer de regen uit zijn ogen, zijn zicht al genoeg beperkt door de bivakmuts die hij opheeft.

Hij bestudeert kort de constructie van harmonicagaas en prikkeldraad. Aan het gaas hangt een in het duister onleesbaar waarschuwingbord.

De bovenzijde van het hek steekt schuin naar buiten en is rijkelijk voorzien van nog meer prikkeldraad. Achter het hek maakt de diffuse oranje gloed van een stel natriumlampen de contouren zichtbaar van het bedieningsgebouw en de betonnen koepel die door de dikke mist verscholen worden. Dichtbij en tegelijkertijd onbereikbaar ver weg. Wie denkt dat je hier zo naar binnen kunt lopen moet knettergek zijn. Of briljant.

Hij had een gehuurde, onopvallende bestelauto aan de rand van het dorp geparkeerd en zich in de gesloten laadruimte omgekleed. Via een parkje en dwars door een paar sloten heen was hij als een schaduw versmolten met zijn omgeving tot bij het hek gekomen.

Tot aan zijn middel drijfnat van het slootwater, met stinkende prut in zijn schoenen en kroos aan zijn broek. De aanhoudende regen heeft de rest van zijn zwarte gevechtspak doorweekt en de grijze zeeklei waar hij doorheen gekropen is plakt aan zijn handen en knieën als cement. Als hij al zichtbaar is op de monitoren van de beveiliging, dan lijkt hij nog het meest op een grote mols6 hoop. Voor een normaal mens is het beestenweer, maar voor een oud-marinier als Tom had het niet beter kunnen uitpakken.

Zoals verwacht staan de palen met beweegbare bewakingscamera's en de natriumlampen ruim binnen het hek, onbereikbaar voor kwaadwillenden. Onmogelijk uit te schakelen zonder onopgemerkt eerst het hek over te klimmen of het stuk te knippen. Dat maakte de werkvolgorde natuurlijk wel lastiger. Eerst op afstand de buitenste terreinverlichting uitschakelen en dan pas het hek passeren.

Maar toen zijn goede vriend Huub op de een of andere manier had uitgevogeld dat de lantaarns in serie geschakeld waren, was het plan eenvoudig. Tom had maar drie schoten nodig met een gewone luchtbuik met stalen kogels. Zo kon hij de boel uitschakelen zonder harde knal of mondingsvuur.

Met een doffe klap implodeerde de lamp en op slag doofde de hele reeks lantaarns aan dezelfde stroomkabel. De bewakingscamera's staan nu al een paar minuten in het duister te turen, overgeschakeld op nachtzicht en wanhopig zoekend naar een sprankje restlicht. De dichte mist zou het beeld zo diffuus maken dat Tom vrijwel onzichtbaar is in zijn zwarte gevechtspak.

Met zijn rechterhand haalt Tom de geïsoleerde betonvlechtang uit zijn broekzak en zet hem dicht bij de grond op de draad. De

isolatie van de tang is een lachertje. Alles is nat. Het gras, zijn kleren, zijn handen en de tang zelf. Als er spanning op de draad staat krijgt hij de volle klap door zijn lijf. De stroomstoot door zijn zenuwstelsel kan hem in een kramp aan de stroomdraad laten hangen en zelfs de aansturing van zijn hartspier definitief stilleggen.

Het is een riskant plan, zoals gebruikelijk als hij op missie gestuurd werd. Als het eenvoudig was konden ze iedereen bellen.

Maar ging het om gevaarlijke klussen, infiltraties en spionage in de meest onherbergzame streken ter wereld, dan stuurden ze Tom.

En vanavond was weliswaar niet heel ver van huis, het maakte de opdracht er nog niet bepaald eenvoudig op. Een draad doorknippen waar Joost mag weten hoeveel stroom op staat is altijd riskant, maar iemand moet het doen.

Hij haalt nog een keer diep adem, spannt zijn vingers aan rond de handgreep van de tang en knijpt door.